

CAO News 7

Horolezecký časopis severočeského regionu č.120

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 120

-- Since 1999 --

červenec 2009

HORY A VÍRA

TOMMY
CALDWELL

„V horách jsou okamžiky, kdy cítím boha ve všem. Strach z chyby spojený s předtuchou realizace svého cíle, pouto, které se utvoří mezi lezeckými partnery, dech beroucí krása okolí. Ten moment je mnohem silnější než já. Spojuje mě s okolím. Otvírá mé uvědomění, zapojuje mé smysly, vdechuje do mě život. Hory jsou mým chrámem a lezení je mou vírou...“

V tomto čísle

- ✓ Z východu na východ
- ✓ Povedená sobota v Rathenu
- ✓ Jaro na La Palmě
- ✓ Serbus – obecní sluha
- ✓ Nová ostrovská věž Zdenička
- ✓ 70 Jindřicha Strausse
- ✓ Sřatý major – maturita lezce
- ✓ Rájecká Kobyla
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Z archivu **Martiny Tábořkové**

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Červencová schůzka se odehrála hned ve středu 1.7. v restauraci Na Kocandě. Hlavním bodem bylo představení se **Jeníka Pletichy** jako nového správce levého břehu Labe.

Proto jsme mohli přivítat celou řadu milých hostů:

Michal Aulický, Simona Burdová, Martin Červenka, Josef Hozák, Karel Kratschmer, Petr Laštovička, Jakub Polák, Eduard Puncman, Petra Straussová, Michal Vyleťal a další.

Program červencové schůze:

- Představil se nový levobřežní správce Labáku **Jan Pleticha** a krátce uvedl své názory na fungování a spolupráci s ostatními správci i lezci. Vysvětlil, proč bylo navrženo rozdělení původní Vrcholové komise Labské pískovce na tři sekce (1. Tisá, Ostrov, Rájec, Sněžník, 2. údolí Labe a Bělá, 3. Hřensko, Tokaň, Srbská Kamenice, Jetřichovice, Všemily) a také se zmínil o rozvíjejícím se serveru Climbing Labák (climbinglabak.blogspot.com), který by se měl časem stát jedním z hlavních nástrojů spravování Labáku – aktuální informace, hlášení prvovýstupů, pravidla, novinky atd. Pak následovala živá debata, která trvala prakticky až do závěru schůze.
- Mezi tím jsme stihli jen tak letem světem probrat nějaké ty výsledkové listiny z proběhlých akcí (**Ilona Škálová** vyhrála Malý Vlčí triatlon, **Jarda Uher** skočil druhý v Edově poznávacím cykloorientáku aj.) a nechat kolovat pozvánky na některé nejbližší akce (Jetřichovická dvanáctihodinovka, dolnožlebská ŽOFKA a další.).
- Ke konci se atmosféra v lokále přeci jen trochu zklidnila, a tak došlo i na pořádné lezení, třeba ve Walesu v podání **Martina Červenky**..

Jeník Pleticha (vlevo) vykládá své představy o fungování správcování levého břehu Labe. Se zaujetím naslouchají **Karel Kratschmer** a **Jakub Polák**, oba z Jaulau Wild Pack...

Horám zdar!

„...kapánek opožděný článek, cca o rok :o). Účastníkům zájezdu **Ondřeji Volákovi, Pavče Koukolíčkové** a guru výpravy **Danu Hasičovi** se za zpoždění omlouvám...“

Z východu na východ

Bulharsko 2008

Radka Krumplová
CAO Děčín

Odjezd byl naplánován na 1.9.2008. Domluva zněla jasně: „Za 10 min celá sraz na UL bus nádraží, odkud jede ve čtvrt bus do Prahy, tam přestup na balkánský karavan a odjezd směrem Sofie zase v půl.“

Já byla v Ústí přesně v celou, ale sama!!! Nějak jsme si neřekli v jakou celou a v jakou čtvrt že jedeme – teda skupina Ondřej, Pavča a Dan v tom měli jasno, a to od začátku, jen mně říkali časové údaje bez hodin, herdek. Já tam stála v sedm a oni v šest.. Autobus do Sofie jel v půl deváté z Prahy!!

Skupina se blíží ku Praze a já dřepím blbec opuštěná v UL, obvolávám všechny milence i nemilence :o), kdo by mě mohl hodit do Prahy a nikde nikdo. Naštěstí jede vlak z UL do Prahy cca za 6 min, nasazují tunovou krysou na záda a „běžím“ směrem vlak, u kasy je fronta a mě to jede tak za 59 vteřin. Jedu načerno, pokutu zaplatím. Vbíhám do první třídy, průvodčí měla slitování pro můj brunátný obličej a ještě mi dala studentskou slevu – stařence Radunce.

V Holešovicích je vlak v 8:18 hod a bus mi jede v 8:30 z Florence.. Výborně, v běhu na dlouhé tratě jsem na základce vždycky propadala – takže mi to ujeďe..

No, neujede - Dan má Becherovku, Pavča Ferneta a jsou ochotni dovolenkovou dezinfekci darovat řidiči, když pozastaví pravidelnou linku Praha - Sofie...

Jsem v Holešovicích, kurva, kde je díra do metra?! Snad ji nezadili. Nemám lístek!! Stres!!! Hodně lidí, a to všude. U lístků i v trafice. Jedu načerno – zase. V ruce mám svou pracovní vizitku. Tu případně vrazím revizorovi, ať mi pokutu pošle do práce. Metro je tu. Mám 8 minut do odjezdu autobusu!! Opět běžím. I po schodech s 25 kg krysou na zádech, ale kde je zase východ?!!

Super, autobusové nádraží.. Hlavně mi teď neodjíždějte! Vždyť já na tu dovolenou ani nechtěla, ale když už jsem prodělala dneska několik srdečních zástav, tak už mi prosím neodjeďte!

„Daněěěěěěěě“

Jo, jo, jo! Mám je! Bulharského řidiče, bulharský autobus a českou skupinu, která se může smíchy přelomit v pase.

„S tebou se nikdy nikdo nenudí Radužo“, konstatoval Dan.

To už sedíme v klídku v přepychovém karavanu směr Bulharsko a já mám v ruce svého plyšového miláčka Fernetu, který mi co nevidět mou srdeční arytmii úplně uklidní :o)

V Sofii jsme v 6 hodin ráno, vlak směr Vraca jede kolem desáté. Na novém parádním nádraží čekáme dokud nám neotevřou úschovnu na naše batohy, abychom si odložili a šli hledat informace, potřebné na druhý týden dovolené – odjez do Rily, bus, cena...

Plán naší dovolené je následující: první týden lezení ve Vrace, druhý týden přesun do Rily. Sofie není příliš vábné město, špína, prach, ale dobrá kukačka pro chlapy - mají tu nádherné bulharské holky. V infocentru se dozvídáme vše potřebné. Jak se dostat do Rily, kde tam spát, ceny, jídlo atd.

Unaveni vyzvedáváme bágly z úschovny a nasedáme do vlaku směr Vraca – lokotka podobná té, co jezdila za mého mládí směr Povrly - Děčín a zpět. Zelené koženkové sedačky, občas děravé, okno tak špinavé, že přes něj není skoro ani slyšet.. Naštěstí mám opět lahvinku Fernetu a usínám hned po výjezdu ze Sofie. Zbytek družstva popijí bulharské pivo a brzy se dostává se do bulharského rauše. Já jsem tuhá!!

Budí mě ve Vrace. Vrátila jsem se o dvě desítky let zpátky, vlahá vzpomínka na ČSSR. Přesouváme se autobusem do centra Vraci a pak tramvají – nebo co to bylo – do „hor“.

Paráda, konečně je to tu! Bílé kopce lemující zelený kaňon a hlavně - nikdo nikde!! Jen čecháčci z Ústí s tunovými batohy.

Ubytováváme se v luxusním apartmá :o)) Obývací, dvě ložnice, koupelna :o) S Pavčou na sebe házíme pohledy přešlechtěných fenek ...tohle teda nedáme.. Nakonec se se všim tak nějak spřátelíme. Kluci do koupelny raději pokládají dva žulové kameny (které se náhodou válely v obývací), abychom nedostali plíseň, v postelích spíme ve spacácích a v našem obývací de lux se raději opijeme každý večer do mrtva..

Ale to ráno!!! Nádhera, skály máme u nosu, cesty si prohlížíme dalekohledem z okna. Takovýhle nástup, tak to je pecka. Za 15 minut jsme pod první cestou. Počasí je super, modrá obloha a krásných 35°C, ale jde to.

Lezeme parádní kousky, několika délkové cesty. Přechody po 50 cm hřebínkách a pod zadkem 300 metrů... a to se mi sem nechtělo. Na rozlezení si dáváme první dva dny jen lehčí cestičky (obtížnost 5). Skála je pevná, neobležená, kapánek zeleniny, ale to se snese a hlavně, jsme tu úplně sami, nikde ani karáble. Lezení jen po vlastních, občas nějaká ta rezavá skoba.

Dan s Ondřejem si lahodí. A já s Pavčou vlastně taky. Škoda jen toho počasí, je to výheň. 35 stupňů hlásí na celých 14 dní. Ve tři jsme jak grundle, ale zato večer nám pivo o to víc chutná. Pivo LEDENIKA za 1 leva... to byla paráda, normálně socialismus... 1 leva = 13 kaček.

V našem hotýlku nebo co to bylo, mají sraz speleontologové. Přidáváme se do debaty o jeskyních a dovolená frčí dál.

Dáváme si restday a míříme do jedné z největších a možná i nejnavštěvovanějších jeskyní v Bulharsku, do Ledeniky. Všechno je tu Ledenika, pivo, jeskyně. Bulharům je úplně fuk kam v jeskyni jdete, ještě vám ubrousí pár krápníků, aby vám z nich mohli udělat klouzačku a vstupné je opět za babku, za 2 levce. Do ubikace se vracíme nádhernou zapomenutou krajinou plnou hadů.

Další den si chtějí kluci udělat pořádný zářez v lezení. Vykoukávají cestu. Začátek 6- a zbytek je ve hvězdách. Dan mě přemluvil ať jdu s nimi. Slibuje parádní lezení a jen dvě délky po 60 m. Jak to dopadlo? Délek bylo nakonec pět, na slunci 40°C a já chytla paniku z vejšky, to byl mazec.

Dvě délky vynejtovaný, pak zelenina a hloubka pod zadkem. Takhle vzdušné lezení jsem opravdu dlouho nedala. Dan i Ondra lezou parádně, ale stejně je to doba. Na jednom ze štandů dokonce usínám a to mám před sebou ještě tři délky, což samozřejmě nevím. Jsem hotová. To nemůže být 6-. Nikde nic, chyty nechyty a ta hloubka. Prostě ve třetí délce už nemůžu.

Poprvé začínám ve stěně bulet. Kluci v ryti, já v nějaké podělané hladké spáře. Baťoch na zádech nenávidím a to vedro! Před sebou mám ještě tak 30 minut lezení v tempu.

Zapínám vysílačku a snažím se dovolat záchranu. Marně, ti dva jsou v rauši, že dali takový prásk. Asi tady budu nafurt... no nebyla. Vylezla jsem to, hubu nafouklou a všude mágo –

hlavně v očích a v nose – to jak jsem si otírala oči a nudle, když jsem bulela.

Konečně jsem uviděla Dana na štandu. Málem jsem si cvrnkla radostí do upocených gati. Oba dva, Ondřej i Dan, si asi oddechli, když jsem k nim dolezla. „Už jsme si mysleli, že nás za tu cestu zabiješ, Radúzi, a budeš kňourat a ty jsi to zatím parádně vylezla.“ Milej zlatej, ja bulela, jak husa husííííí ...ale to ti říkat přeci nebudu.

Máme před sebou ještě dvě délky. Doplnuji tekutiny, něco málo k jídlu a lezeme dál. Pořád jsem měla v hlavě, při každém metru lezení, že tohle musíme ještě absolvovat dolu, přestupování ve stěně minimálně pětkrát. Kluci jsou výborní, mají ohromnou radost z úspěchu a začínají dobíjet i mě svým pozitivním přístupem. Dokonce už neříkám, že se na to můžu vysr..., ale jen mé oblíbeně „kurva“ :o)

Jsme nahoře, super! A překvápko - dolu vede ferata! Jóó!! Žádné slaňování někam do horoucích pekel. Slaňování je tu orientačně náročnější, ne na každé věži je slaňovací oko... Jsme hotoví, dochází voda, potřebujeme být co nejdříve dole a vedro, jak na Balkáně. Ferátou to jde dolu celkem rychle. Byla to nakonec moje nejhezčí, nejvzdušnější cesta. Od jeskyňářů se nám dostává obdivu. Měli nás celou tu dobu lezení jako na dlani. Pavla nás málem zabila. Zůstala dole a byla nervózní, ve stěně jsme byli 8 hodin, ale stálo to za to..

Další dny bylo lezení krásnější a pohodovější, pivko lahodnější, bulharská kuchyně chutnější a špína míň špinavá, prostě skvělý..

Týden byl fuč a my frčeli do Rily – na památku, za Ivanem Rilem a za turistikou.

Za týden jsme stihli celkem 14 vícedélkových výstupů, než nás umožilo vedro..

Vylezené cesty:

5 Централен рѣб 6- 5с+ 60 спортно + традиционно.
Начало: Поредицата лепени клинове се вижда, започвайки непосредствено отъясно на тавана в основата.
Описание: Две въжета по 30 м, предимно по цепнатини.
Път за слизане: На рапели по тура.
Екипиране: лепени клинове.
Необходим инвентар: 15 примки

Foto © archiv Radky Krumplové

Povedená sobota

V Rathenu na „stoletých“ věžích

Radka Krumplová
CAO Děčín

Po dlouhé době bych si lov na stoletáky s Karlem taky mohla zopakovat. V sobotu 23. května 2009 ráno, vyrazíme trochu překvapivě až v 7 hodin směr Hřensko. Že by Karel dostal rozum? Osazenstvo auta téměř dámské - Světlana a já + guru 100letých výstupů Karel Bělina.

V 7:20 hod máme sraz u hranic ve Hřensku se skupinou lezců z Německa, s Ivonne a Detlefem. Skupinka

má mírné zpoždění a Karel začíná nervóznět. Dorazili něco málo po půl osmé a jelo se směr Rathen, kde na nás čekají (protože, kdo jiný by tam lezl) dva stoletáčky: Margavetenspitze - Alter Weg III a Torsteinerturm - Alter Weg III.

Parkujeme na kraji Rathenu v polích. Než si nandám batoh na záda, Karel je v trapu. Téměř během ho se skupinkou Němců doháníme - no, vlastně nedoháníme. Já a Světlana jsme zvolili své tempo - vždyť on nám to lano z vršku ještě rád hodí :-)

Ranní poloběh po Rathenu je kouzelný. Němci ještě spí, a tak je vylidněný Rathen opravdu malebné místo. Stíháme i kochání na vyhlídkách. U hotelu Bastei začíná krapet dohadování, kde že vrcholky, které ponese nálepku 100letý vrchol, jsou. Skáče přes zábradlí a hledáme kudy tudy. Karel začíná nabírat na nervozitě. Přeci jen je už po osmé hodině, co když je opravdu někdo vyfouknul. Tak to bychom asi se Světkou zažily rachot.

Karel se nám ztrácí z dohledu a my marně pátráme jak po skalách, tak nakonec i po Karlovi. Zjevení jménem Bělina je vidět až po desítkách minut - v půlce jedné věže. Prostě si stoleták tak trochu vysóloval.

Dobíháme na poslední chvíli a fofrem se navazujeme jedna baba za druhou. Začíná malá manufaktura na lezení. Jeden cestu vytáhne, odjítí druhého, ten odjítí třetího a první slaňuje a běží na druhý vrchol, kde ho druhý, po dojištění třetího, opět odjítí. A co dělá třetí? Ten jistí skupinku Němců, jen co první německý lezcík doleze, tak třetí slaňuje z prvního

vrcholku a ví, že už na něj čeká druhý na druhém stoletáku, aby ho odjítí na vrchol. A co Karel? Tak ten si hvízdá. Zase je prostě má, stoletáky. Možná bychom je měli přejmenovat na Bělňáky.

Tempo se zvolňuje, následuje svačinka, pivečko. Kluci německý měli batoh plný piv!! Normálně nesli v batohu 6 x Kozla a já, proč Detlef tak funěl.

Po sestě doslova oblézáme všechny vršky kolem a máme se skvěle. Nejsme ve frekventované oblasti, a tak si vychutnáváme nikým nerušené lezení a parádní výhledy.

Se Světlanou máme slíbenou hranu na Talwächtera – Ostkante za VI. Přebíháme z jednoho údolí do druhého. Pod vzdušnou hranou se Světlanou zjišťujeme, že se nám do ní vůbec nechce a zkusíme storno, které nám pochopitelně u Karla neprošlo.

K prvnímu kruhu se dostáváme snadno, ale pak začíná dohadování, která poleze za Karlem. Žádné se do vzdušné, téměř kolmé hrany nechce. Jdu první, ať to mám za sebou.

To byla paráda! Dlouhá, vzdušná a chytovatá hrana. I Světlana si hranu náramně vychutnala. Svítlo sluníčko a v údolí hrál kdosi na klarinet, dokonalá idyla. Jako bonus bylo dlouhé slánění.

Rychle balíme a pospícháme za německou skupinou, která se od nás při pohledu na hranu odpojila. Pádíme lesem, už jsme zmordováni a těšíme se na hospodu. Detlef, kluk jeden německá, nečekaně čekal se svým autem hned na výlezu z lesíka. Paráda! Nasedáme do auta, každý povinně dostává ještě jednoho Kozla a frčíme do hospody...

Zase jeden povedený den. A to jsem se chtěla dát na vyšívání ubrusů...

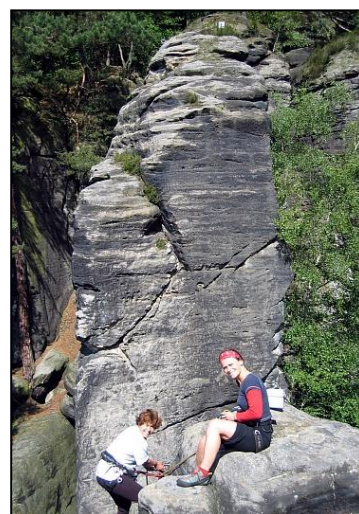

Foto © archiv Radky Krumplové

Jaro na La Palmě

Aneb, jak si zkrátit zimu..

Josef Klůs
CAO Děčín

Z i m u , tak jak má být, čili bílou, mám rád. Ale ty naše „ble, ble“ zimy, jednou sníh, pak zase déšť, mě fakt nebaví. A tak po dvou předchozích výletech na tenhle kanárský ostrov jsem se rozhodl s tím „seknout“.

La Palma má hned několik „nej“, které stojí za to. Z „Kanárů“ je nejzelenější, protože má dostatek vody, je to prý nejstrmější ostrov na světě, má největší sopečný kráter se stěnami s převýšením až 2000 m a jsou zde všechny klimatické zóny - na pobřeží tropy, ve vyšších polohách mírné pásmo a na nejvyšším hřebenu „Roque de Los muchachos“ 2.426 m n.m. bývá i bílo.

Takže několik relací přes skype s místním domorodcem Winstonem Čápem (pro zajímavost - narozen v Děčíně) kupuji od cestovky Tomi tour za 10.000,- Kč zpáteční letenku a dávám nad Ruzyní „PA, PA“ zbytkům sněhu.

Příjemný bouldering na pobřeží

Rád bych se tedy zmínil alespoň krátce o akcích, které jsem na La Palmě podnikl dělal sám: přechod hřebene ze 700 m nad mořem do 2000 m a s čtyřmi obrovskými krátery (nejmladší z roku 1949), pěkné výlety na kole, pak opravdu fajnový bouldering po pevných skalách na pobřeží a plavčení v Atlantiku, který fakt není „Mácháč“. Kdo ale potřebuje k životu adrenalin, někdy až tří metrové vlny ocení.

Pohled na nejvyšší vrchol **Roque de Los muchachos**

Následující čtyři týdny na ostrově stály za to, protože tady se člověk může fakt vyřádit. Výborné trasy pro horská kola, pěší vandr v horách i po skalnatém pobřeží, surfing na pěkných vlnách, paragliding, šnorchlování a především pro mne rybaření s harpunou. I když musím se přiznat - můj největší úlovek měl jen 25 cm.

Na banánovém poli

Vlevo lávové koryto z r. 1949, vpravo stěnka, kde jsem si dobře polezl

Na paragliding jsem se mohl jen mlsně dívat, jak se po vození se nad hřebenem litači snašejí na pláž a po sbalení padáku vychutnávají kafe u kiosku.

Přistávací plocha plaz Puerto Naos - místní paragliding klub

Pro ty, kdo by si výlet sem chtěli dát, jsou určité zajímavé ceny za bydlení – dá se pořídit dvou lůžko do 25 euro a ceny potravin v marketech jsou podobné našim.

Jinak žádné zle – v listopadu se chystám na La Palmu znovu a teď už né sám. Těším se na prodloužené léto a na lezení, které mi tentokrát nevyšlo...

Foto © archiv Josefa Klůse

SERBUS

Aneb, Obecní sluha..

Tomáš Vlček
HK Vyšehrad

To, že Karel Bělina umí vybírat nové věže a cesty je léta známo. Jednu květnovou neděli mně ale došlo, že „vymazlit“ umí i jejich názvy. Když jsme za ním supěli do prudkého kopce, mezi nádechů nám kladl s úšklebkem na tváři, záluďnou otázku: „Víte co je to SERBUS?“ Odpověď mu bylo naše kroucení hlavami, které ustalo až zakloněním hlavy před krásným masivem, ke kterému nás zavedl.

To je on... Nazval jsem ho SERBUS, což znamená „Obecní sluha“, poučoval. Pak vysypal obsah svého batohu na zem a dodal: „Trochu to tu zpojzdníme.“

Než jsem se stačil prohrabat svým haraburdím, slyšel jsem, jak tluče první kruh. Od něj pak pokračoval k převislému břichu, které je prořáté drobným sokolíkem. Když se Karel dostal až na jeho konec, jednou rukou do něj vsunul malou skobičku, dvě rány kladívkem a opatrně si sedl. Nedívá se na to od spodu moc dobře, ale věřme mu. Všechno dobře dopadlo a už na konci sokolíčku svítí druhý kruh.

Karel Bělina osazuje první a druhý kruh

Pak Karel slanil a s úšklebkem mi povídá: „Ten vršek doležeš, ne?“ Od něj to nezni jako návrh, ale rozkaz. Trochu zmateně pobíhám pod skálou a obhlížím si ten vršek ze všech stran. Kruh tam mám, ale na vršek to ještě kousek je No co říkám si a za pár chvil si vše obhlížím pěkně zblízka od druhého kruhu.

Nade mnou je to docela odpudivě hladké. Hypnotizují malinkatou kapsu, ale ta je dva metry nad kruhem. Po chvíli váhání a zkoušení se stavím na oblou lištu a natahuju se doleva, kde chytám malý ostrý bočák. Pud sebezáchovy nabádá ukročit zpátky ke kruhu, ale místo toho se stavím do další oblíny a konečky prsů zajíždím do malé kapsičky. Teď už to neslezu, prolétne mi hlavou a tak koukám již jen nahoru. Ještě pár úroků a držím velkou kapsu. Nastoupám si za ní a

obhlížím poslední úsek. Ze zdola mě uklidňuje Karlův hlas: „Už to máš, to je v pohodě.“ Ukročím si a při pohledu nade mě se zlehka proklínám, kam jsem se to nechal nahnat. Rovnám se v oblých lištách a oddychuju, když držím ostrý okraj vrcholového plata, uf.

V klíčovém místě nad druhým kruhem

Karel se nedočkavě sune za mnou a nakonec cestu hodnotí za VIIc. Pak leze **Tonda Vodička** a nakonec **Johannes Munde**. Toho se nám podařilo zvěčnit při pohledu na výlezové lišty a myslím si, že výraz jeho obličeje odráží vše lépe, nežli bych dokázal napsat.

Johannes Munde – myslím, že slova jsou zde zbytečná..

Nakonec SERBUSE opouštíme ještě s několika dalšími novými cestami (přehled viz rubrika „Nové cesty“) a spokojeně odcházíme do kempu na pivo. Mě to ale nedá a po návratu domů pátrám ve slovnících a vyhledávačích s cílem nalézt přesnou definici názvu SERBUS. Jediné co ale nacházím je odkaz: „ECHINODORUS SERBUS“ – kultivar s poměrně tuhými listy a krátkými řapíky, který ... no důvěřujme Karlovi a hlavně zajděte si to někdy přelézt.

Foto © archiv Tomáše Vlčka

ZDENIČKA

Nová věžička v Ostrově

Tomáš Vlček
HK Vyšehrad

Když jsem 13. června sestoupil z Grossglockneru, čekala mě na mobilu smutná správa, umřela mi babička. Ještě cestou domu jsem se s Karlem Bělinou umluvil, že se sejdeme v Ostrově a uděláme nějakou pěknou cestu, jako vzpomínku.

O čtrnáct dní později jsem tedy dorazil do Ostrova a okamžitě mě semlel Karlův prvovýstupový maraton. Lezla se jedna cesta za druhou a já tradičně nestačil balit lana a běhat od nástupu k nástupu.

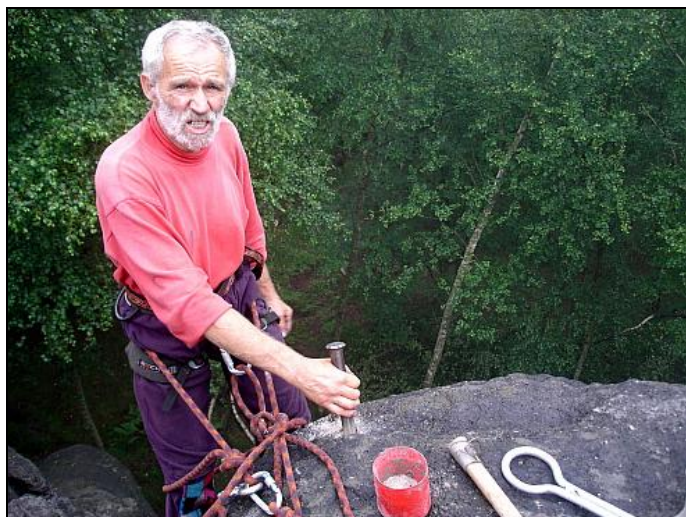
Když jsme pak chvilinku oddychovali na Soví věži, padla mi do oka pěkná hrana na věžičku nedaleko od cesty. Sjeli jsme dolů a šli se podívat. Karel si něco pomumlával, koukal zleva, zprava, pak se ještě ujistil v průvodci a povídá: „Ta věžička je volná, můžeš se vyřádit.“ Ještě v podvečer jsme skočili do auta a pádili směr Povrly pro slaňák, olovo, cement...

Ráno jdeme rovnou pod věžičku a začínáme. Nejprve jsem vylezl na předskalí a přepadem na vrchol „Stará cesta - II“. Karel osadil slaňák a já uklidil pár volných kamenů na vrcholku.

Na vlastní kůži zakouším, že zasekat pořádně stěnový kruh, není zas taková hračka, jak se zdá zezdola..

Žádné dlouhé otálení a už jsem zase u mého kruhu. Nade mnou pokračuje hrana ozdobená jemnými vlnkami. Trošku s obavou jaké to bude, odlézám od kruhu, ale zjišťuji, že to „bere“ a když pod vrškem narazím ještě na malé hodiny, je vyhráno. Cestu jsem nazval „Pro babičku - VI“. Spokojeně dobírám Karla Bělinu, Světlanu Pavlátovou a náhodně kolemjdoucího Honzu Šabatu, kterému Karel hodil svůj sedák a boty.

Karel Bělina osazuje slaňovací kruh na nové věžičce

Jako druhou cestu lezeme pěknou „Náhorní hranu - IV“. No a pak už se těším na hranu, která mě zaujala při pohledu ze Soví věže. Balancuji po malých římsičkách až k drobnému odštěpu, ze kterého dosáhnu do ostrých chytů. Stavím se opatrně na oblou vlnku a trošku rozklepanou rukou šmátrám po borku. Karel mi půjčil pěkně ostrý ze svého arzenálu, takže můj strach netrval dlouho a už si to hezky sedím ve smyčce a vytahuji k sobě kovárnu.

Buším jak hluchý do vrat, ale Karel zkušeně odhadne, že než ten kruh osadím, stihne si v pohodě dát cestu. Nedělám takové věci každý den a tak jsem byl rád, když se délka kruhu shodovala s hloubkou vykutané díry.

Vlevo dokončuji temování kruhu, vpravo celkový pohled na prvovýstup

Spokojeně se rozhlížím z vršku a už vím, že věžičku pojmenuji po své babičce - ZDENIČKA. Slaňuji dolů poslední, ale než se zapnu do lana, skoro mě až zamrazí, když si uvědomím, že jsme vlastně v oblasti, která nese název „Himmelreich – Nebeská říše“.

Foto © archiv Tomáše Vlčka

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Zajíc - Divoký Srdce XIa

14.5.2009

Rostislav Štefánek

V pravé části přes 2 BH ke kruhu.

Horní Jeskynní věž – Respect 8a+

14.5.2009

Rostislav Štefánek

V náhorní stěně přes 2 bh ke kruhu. (Tak trošku morpho, ale existují i varianty pro kratší..)

Ostrov

Serbus – Úzký komín III

17.5.2009

Tomáš Vlček, Johannes Munde, Karel Bělina

V pravé části stěny úzkým komínem na vrchol.

Serbus – Vnitřní rovnováha VI

17.5.2009

Karel Bělina, Dana Vodičková, Johannes Munde, Sabine Munde, Tomáš Vlček, Kristian Munde, Antonín Vodička

V pravé části stěny šikmo na římsu ke kruhu. Stěnou vzhůru, pod převisem doleva do spáry a jí na vrchol.

Serbus – Šikmá spára V

17.5.2009

Karel Bělina, Sabine Munde, Kristian Munde, Tomáš Vlček, Antonín Vodička, Dana Vodičková, Johannes Munde

Ze středu stěny šikmou spárou na vrchol.

Serbus – Slackline festival (Lajna) VIIC

17.5.2009

Tomáš Vlček - Karel Bělina (střídavě), Johannes Munde, Antonín Vodička

V levé části stěny šikmo doprava k 1. kruhu. Stěnou a trhlinou ke 2. kruhu. Stěnou na vrchol.

Pirát – Spiknutí VII

24.5.2009

Karel Bělina, Detlef Richter, Ivonne Kradorf

V údolní stěně vpravo od „Lodní trouby“ podél trhliny pod převis k 1. kruhu. Vpravo od kruhu stěnou ke 2. kruhu. Vhloubením a vpravo po hraně na vrchol.

Srpnová věž – Okamžik radosti VII

24.5.2009

Petr Slanina, Karel Bělina, Klára Formánková, Lucie Halinská, Alena Švadleňáková

Cestou „Devátá brána“ přes 1. kruh na polici Staré cesty a dále převislou hranou přes kruh na vrchol.

Balkónová věž – Závěje času VII

26.5.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Z jihovýchodního kouta převislým žebrem k 1. kruhu. Stěnou na velkou polici. Krátce doleva a v jižní převislé stěně přes 2. kruhy na vrchol.

Stěna veverek – Rychlokvaška VI

26.5.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Na začátku ochozu do „Švadleňákova bivaku“ stěnou přes kruh na vrchol.

Kóta 7 – Pravá východní spára IV

26.5.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V úzké východní stěně pravou spárou na vrchol.

Kóta 7 – Levá východní spára IV

26.5.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V úzké východní stěně levou spárou na vrchol.

Továrna – Směnový mistr V

21.6.2009

Karel Bělina, Lenka Pasterňáková

Vpravo v severní stěně koutovou spárou, výše stěnou ke kruhu. Stěnou na vrchol.

Továrna – Severní spára III

21.6.2009

Karel Bělina, Lenka Pasterňáková

Středem severní stěny spárou na vrchol.

Ilustrační foto © zbirovia.cz

LEZECKÉ STRÍPKY..

Nestárnoucí Lynn Hill

48 let, výška pouhých 155 cm. Ona dokázala to, oč se pokoušeli nejlepší lezci světa – první volný přelez cesty The Nose na El Capitan...

„Plánovat, mít jasný plán, je užitečné jak v lezení, tak i v životě. Ale ještě důležitější je, umět se přizpůsobit a rychle řešit nenadálé a neočekávané okamžiky...“

Foto © webové stránky Lynn Hill

Grenzspitze - rájecká Kobyla

V Rájci, těsně na státní hranici s NSR, stojí hrdá dvojnice nejznámější příhrázské věže Kobyly. Jmenuje se Grenzspitze (Hraniční hrot) a od našeho území ji odděluje pouze úzká společná hraniční pěšina. Pouhých pár metrů a mohla být „naše“..

S Kobylou v Příhrázích má společnou nejen značnou podobu, ale je i stejně „nedobytná“. Dokonce ještě obtížněji dostupná, než-li Kobyla – nelehčí cesta na Grenzspitze je za VIIc, RP VIIIa. Menší výšku kobylí dvojnice dostatečně vykompenzuje kvalitnější pískovec.

Vlevo z profilu **Kobyla - Příhrazy**, vpravo **Grenzspitze - Rájec** (Erzgebirgsgrenzgebiet).

Ještě srovnání při přímém pohledu zepředu - vlevo originál, vpravo rájecká dvojnice..

[Zde je chronologický přehled cest \(bez variant\):](#)

Grenzspitze

(Hraniční hrot)

Erzgebirgsgrenzgebiet

(Rájec)

- Stará cesta VIIc, RP VIIIa;** 24.4.1932, Erich Hähnl, H.May, R.Baum
- Severní stěna VIIc;** 17.7.1960, Gottfried Entrich, G.Walpert, H.Walpert, L.Schirmer
- Hraniční cesta VIIc, RP VIIIa;** 20.4.1978, Manfred Vogel, C.Martin
- Siluetová hrana VIIIa, RP VIIIb;** 10.8.1983, Mario Witte a Steffen Roszburg
- I-bod VIIc, RP VIIIa;** 12.10.1983, Thomas Knoof, L.Knoof
- Dohnauská spojka VIIIa, RP VIIIb;** 26.5.1984, Steffen Roszburg, M.Witte
- Panické časy RP VIIIc;** 19.10.1988, Falk Heinicke (jištěn)
- Děčínská spojka VIIIb;** 8.5.2004, Jan Paul (jištěn)

Foto © 2008, 2009 *Sponge*

Filmový večer v Národní škole

V sobotu 25. července 2009 proběhlo v Národní škole v Prostředním Žlebu promítání outdoorových filmů z aktivit v první polovině letošního roku. Volně tak navázalo na někdejší vyhlášené filmové CAO festy. V první vlně se promítaly Vysoké Tatry, Slovenský ráj, Kummerské pohofí, lezení v Labáku či jachting na Orlíku.

Záběr z hororového dramatu *Temné větve Kummerské*..

Druhá vlna znamenala vítané odlehčení v podobě hudebních návratů do sedmdesátých let minulého století – třeba unikátní videa Pink Floyd, Johna Wettona nebo Uriah Heep.

Pink Floyd

Občerstvení zajišťovala mladá slečna domácí Martina a nikomu se tudíž nechtělo domů ani v pokročilých nočních hodinách.

Jedinou chybkou na tak skvělé akci bylo jen krytí s další zajímavou performancí v nedalekém Dolním Žlebu u Kosti Žofkou..

Foto © 2009 *Sponge* a *pinkfloyd.com*

Jetřichovická dvanáctihodinovka 2009

Po roce je tu opět pozvánka na Jetřichovickou dvanáctihodinovku.

Horolezecký klub Varnsdorf pořádá v sobotu 1. srpna 2009 horolezecký závod dvojic ve skalách v Jetřichovicích.

Jedná se o obdobu lezeckých „dvacetitřihodinovek“. Propozice se brzy objeví na stránkách HK Varnsdorf a dalších lezeckých serverech.

Více informací lze už teď získat na e-mailu jary.jr@volny.cz

Plakát © *HK Varnsdorf*

Sedmdesátka Jindřicha Strausse

Ve středu 29. července 2009 se dožil pěkného životního jubilea 70ti let, horolezec, prvovýstupce, převozník, šachista a výborný vypravěč, **Jindřich Strauss** z Dolního Žlebu, dlouholetý člen HK Děčín (na snímku).

K celé řadě spolulezců, kamarádů a známých se s gratulací připojuje i redakce CAO News.

Milý Jindřichu, pevné zdraví, hodně radosti, spokojenosti, duševní pohody a také hodně sil do dalších let!!

Zde je alespoň malý výčet prvovýstupů, jichž je autorem nebo se na nich spolupodílel:

Labské údolí

Čertova stěna - Jemná spára VII; červen 1961, Milan Holub, J.Příbyl, J.Strauss

Čertova stěna - Myší díra IV; červen 1961, Jaroslav Příbyl, J.Strauss, M.Doláková

Holubník - Jižní cesta IV; 16.9.1961, Milan Holub, J.Kříž, J.Strauss, Jar. Příbyl, J.Příbyl

Ústecká věž - Náhorní hrana IV; 17.4.1977, Zdeněk Kropáček, J.Houser, Z.Hubka, M.Sadi, J.Strauss

Jižní bašta - Cesta středem VI; 10.4.1976, Jindřich Strauss, R.Souček

Jižní bašta - Hugo V; 10.4.1976, Radomír Souček, J.Strauss

Kormidelník - Rybářské háčky VIIIb; Miroslav Michlík, J.Strauss

Malá bašta - Černá spára VI; 2.5.1976, Radomír Souček, J.Strauss, J.Sýkora

Malá bašta - Drobná spára VII; 1.6.1976, Radomír Souček, J.Strauss

Růžový pilíř - Varianta VII; 25.5.1977, Jaroslav Sinecký, J.Strauss, J.Sýkora

Rudolfův kámen - Stínová hrana VII; 23.6.1963, Karel Krombholz, G.Schneider, J.Strauss

Sluneční věž - Severovýchodní hrana IV; 1.5.1975, Karel Bělina, J.Strauss, J.Kašák, M.Poskočilová, W.Tamme

Střípek - Severní komín III; 24.1.1986, Miroslav Michlík, J.Strauss, P.Laštovička st.

Večerní věž - Údolní cesta IV; 7.10.1962, Jindřich Strauss, H.Berušková, G.Schneider, F.Kasal

Hřensko

Stará Václavská stěna - Čarovná stěna VIIIb; 18.7.1972, Karel Bělina, J.Strauss

Stará Václavská stěna - Severní cesta VI; 14.10.1961, Milan Holub, K.Hladík, E.Wrbík, J.Vomáčka, J.Příbyl, K.Kříž, J.Strauss

Kyjov

Malý Plačtivý kámen - Severovýchodní hrana IV; 3.6.1972, Karel Hladík, J.Strauss, J.Uher

Malý Plačtivý kámen - Severní spára IV; 3.6.1972, Jaroslav Uher, J.Strauss, K.Hladík

Tokáň

Košský zub - Stará cesta V; 3.11.1973, Jindřich Strauss, W.Tamme, J.Kašák

Orlická věž - Jižní spára VII; 3.4.1977, Radek Souček, J.Strauss, P.Laštovička st.

Starosta - Stará cesta V; 3.6.1973, Heinz Weigel, K.Hladík, G.Schneider, V.Tůma, J.Uher, J.Strauss

Jindřich Strauss na historickém snímku v Jižní cestě na Jeptišku.

Foto © 2006 Sponge a archiv Jiřího Petříka

Jožo Krištoffy přešel Nový zákon

Jožovi Krištoffymu se letos společně s **Olou Taistrou** zalíbilo v známé slovenské lezecké oblasti Súlově. Tady se nakonec Jožovi podařilo přelézt opravdu kultovní cestu, kterou u nás asi nejvíce proslavil **Rostislav Zico Tomanec** – Nový zákon klasifikace 10.

Jožo Krištoffy v cestě Nový zákon 10.

Foto © 2009 Ola Taistra, zdroj: james.sk

Zemřel John Bachar

Tu smutnou zprávu přinesly snad všechny lezecké weby. V neděli 5. července 2009 odešla jedna z velkých postav yosemitského lezení. **John Bachar** (na snímku) podlehl v nemocnici těžkým zraněním způsobených pádem z Dike Wall během sólového výstupu.

John Bachar se narodil v roce 1957 a byl určitě jedním z nejlepších amerických lezců své doby. Jméno si udělal zejména svými sólovými výstupy a tato vášeň se mu bohužel stala i osudnou..

Čest jeho památce!

Foto © johnbachar.com

3. ročník Malého Vlčího triatlonu

Ve středu 17. června 2009 uspořádali nadšenci kolem Pepy Vlka 3. ročník Malého Vlčího triatlonu. Závod probíhal v optimálním počasí a v přátelské atmosféře.

Začínalo se 300 m v dosti studené vodě, asi 16°C. Pro poměrně vysoký počet 25 startujících byli závodníci a závodnice rozděleni do dvou startovních vln s odstupem dvou minut.

Hned od začátku šla do čela dvojice **Filip Zouhar** a **Petr Rouček** pronásledovaná **Tomášem Behinou**. Po první disciplíně tuto trojici dělilo pouhých 5 vteřin.

Poté závodníci přesedli na kola a absolvovali 10 km. Zouhar zvýšil vedení na 47 vteřin, na 3. místo se propracoval druhý z **Roučků Pavel**. Solidní pozici za vedoucí trojicí si hlídal **Marek Peterka**, ze zadu dotahovali **Petr Štěpán** a **David Nehasil**. Pěkné 8. místo držela **Ilona Škállová**.

Filip Zouhar z Glassmanu Teplice ani v tříkilometrovém běhu nedal nikomu šanci a zvítězil s náskokem 1:45 minuty před **Petrem Roučkem** z DC Teamu a drtivě finišujícím **Petrem Štěpánem** z ASK Děčín. Čtvrté místo udržel **Marek Peterka** a pátý doběhl **Pavel Rouček**. Na 6. místo se proboujel **David Nehasil**, po plavání až 17.

7. a 8. místo obsadili **Jan** a **Miroslav Nádvořníkové** z HO Boletice a 9. získala první žena **Ilona Škállová** z CAO Děčín. Na 10. místo se z 18. po plavání propracoval **Pavel Koloreň** a jedenáctý byl zakladatel a hlavní organizátor **Pepa Vlk**. Druhá žena **Kateřina Dubnová** z ASK Děčín skončila 13. a 3. žena **Irena Vodseďálková** z Glassmanu Teplice byla 16. Závod absolvovaly ještě další tři ženy 22. **Soňa Vlková**, 23. **Adéla Burdová** a 24. **Simona Burdová**.

Triatlon se opravdu vydařil, nikdo se nezranil, nikdo nevzdal a všem se to velmi líbilo.

Josef Vlk gratuluje závodnicím, uprostřed vítězka **Ilona Škállová**

Výsledková listina

300 m plavání - 10 km jízda na kole - 3 km běh

Maxičky, 17.6.2009

	jméno	oddíl	celkem
1.	Zouhar Filip	Glassman TP	33:03
2.	Rouček Petr	DC Team	34:48
3.	Štěpán Petr	ASK Děčín	36:10
4.	Peterka Marek	Děčín	37:29
5.	Rouček Pavel	DC Team	37:41
6.	Nehasil David	ČOB Děčín	39:24
7.	Nádvořník Miroslav	HO Boletice	40:24
8.	Nádvořník Jan	HO Boletice	40:39
9.	Škállová Ilona	CAO Děčín	41:05
10.	Koloreň Pavel	HH team Děčín	41:12
11.	Vlk Josef	ASK Děčín	41:16
12.	Bulva Pavel	ASK Děčín	41:21
13.	Dubnová Kateřina	ASK Děčín	42:34
14.	Krenk Jan	Hasiči Děčín	42:37
15.	Behina Tomáš	Děčín	43:12
16.	Vodseďálková Irena	Glassman TP	44:16
17.	Rychnovský František	rychnovsky.eu	45:25
18.	Behina Gustav	Děčín	46:22
19.	Duben Jan	ASK Děčín	47:23
20.	Horáček Jakub	Děčín	49:09
21.	Mocker František	HO Grünmock	51:06
22.	Vlková Soňa	Přípeř	54:38
23.	Burdová Adéla	HO Doprava Dc	55:04
24.	Burdová Simona	KOB Děčín	1:01:52
25.	Mocker Vít	HO Grünmock	1:05:40

Změřil a zapsal: **Zdeněk Hrnčíř**

Foto © 2009 KOB Děčín

IV. Edův cyklisticko - orientační test

Již 4. cyklisticko - orientační test okolí Děčína se konal v úterý 30. června 2009. Tentokrát účastníci dostali čtyři fotografie z nedalekého okolí Děčína a jejich úkolem bylo najít a nafotit je. Jednalo se o Sluneční bránu, smírčí kříž nad údolím k Vojtěchovi, výklenek na Belvedéru a bývalý větrný mlýn v Arnolticích. Délka trati byla přibližně 25 km.

Výsledky Edova cykloorientačního testu okolí Děčína

1. **Pepa Vlk** – 4 kontroly čas 173:29
2. **Jarda Uher** – 4 kontroly čas 180:25
3. **Standa Konáš** – 4 kontroly čas 203:54
4. **Petr Štěpán** – 3 kontroly čas 100:37
5. **Ivan Stíbal** – 3 kontroly čas 130:20
6. **Alena Stíbalová** – 3 kontroly čas 180:44
7. **Igor Gálus** a **Lucka Zimolová** – 3 k. čas 206:46

Zleva **Jaroslav Uher**, **Josef Vlk** a **Stanislav Konáš**.

Foto © 2009 KOB Děčín

Stovkařská olympiáda 2009

V sobotu 11. července 2009 proběhl již sedmý ročník Stovkařské olympiády pořádaný Jizersko-ještědským horským spolkem, letos v rámci akce Oslavy Ještědu 2009.

Olympiáda se skládá ze dvou základních soutěží - závodů ve vynášení sudů piva na Ještěd a soutěže Výstup na Mt. Everest.

V první jde o co nejrychlejší vynesení sudu piva od spodní stanice lanovky na vrchol Ještědu (muži nesou 50litrové sudy, ženy 15litrové) a v druhé disciplíně je potřeba absolvovat osm výstupů na Ještěd za sebou, buď pěšky nebo na kole. (Převýšení pak přibližně odpovídá výstupu na nejvyšší horu světa ze základního tábora.)

V závodě ve vynášení sudů doběhl první ve výborném čase 44:30 minut **Ondřej Pleštil**, v ženách zvítězila **Jana Chocholoušková**.

Ondřej Pleštil v cíli

Soutěž Výstup na Mt. Everest vyhrál v čase 4 hodiny 47 minut **Tomáš Kobr**.

Výjimečný výkon podal **Petr Schneider**, který skončil třetí ve vynášení sudu a ještě stihl absolvovat Výstup na Mt. Everest v čase 9 hodin 14 minut!

STOVKAŘSKÁ OLYMPIÁDA 2009

Oficiální výsledky soutěže ve vynášení sudů piva na vrchol

50litrové sudy

1. Ondřej Pleštil 0:44:30
2. Miroslav Duch 0:45:24
3. Petr Schneider 0:52:01
4. Milan Marhan 0:52:58
5. David Franěk 1:19:24

15litrové sudy

1. Jana Chocholoušková 0:35:37
2. Věra Tomková 0:55:54

Oficiální výsledky soutěže Výstup na Mt. Everest

1. Tomáš Kobr 4:47
2. Stanislav Jelínek 5:27
3. Tonda Duda 5:51
4. Jan Pražák 6:03
5. Matěj Slouka* 6:52
6. Petr Schneider** 9:14

* všechny výstupy absolvoval na kole

** jeden z výstupů absolvovali s 50litrovým sudem piva na zádech

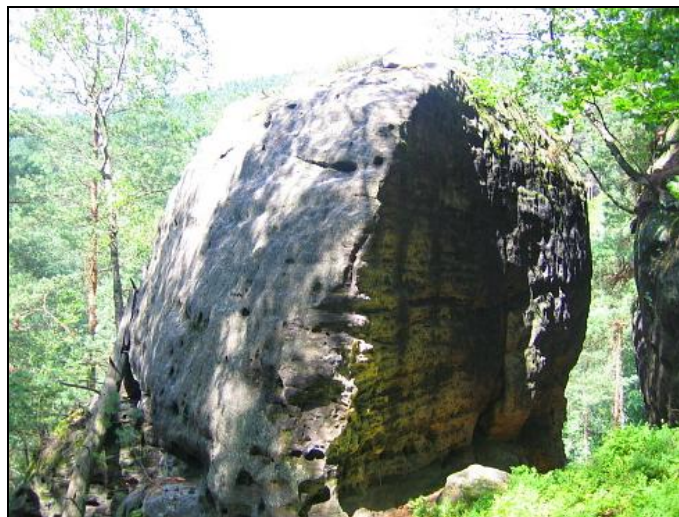
Foto © 2009 JJHS

Timova věž

Timovu věž na Velkém Beškovském kopci (Skály u Beškova) objevil v květnu roku 2006 **Radek Mikuláš** a s ženou zde vylezl dvě první cesty. Rok na to v červnu přidělal dvě další cesty **Vojtěch Král** a ten na podzim téhož roku vylezl na Timovu věž zatím nejtěžší prvovýstup Václavku za VI.

Nachází se nedaleko věží Loupežníkův hrad a Loupežníkův pes, které najdete v průvodci Dubské skály, Kokořínsko a přilehlé oblasti.

A jedna zajímavá informace pro **Pavla Henkeho**, **Daniela Hölzla**, **Jardu Kuklu** a další jeskyňáře – kousek od náhorky je díra, která vede evidentně někam hodně hluboko...

Timova věž – pohled na Náhorní hranu III. Kvak, ale potěší..

Timova věž

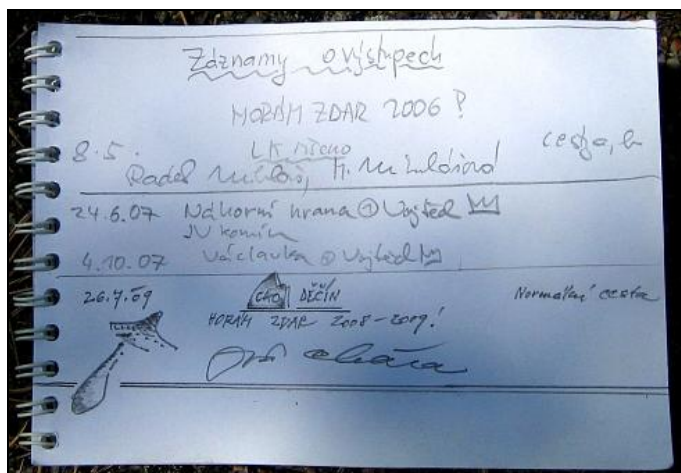
Normální cesta II; 8.5.2006, Radek Mikuláš, H.Mikulášová. V JZ stěně z terasy koutkem a přes stupeň na vrchol.

Severovýchodní stěna IV; 8.5.2006, Radek Mikuláš, H.Mikulášová. Uprostřed SV stěny pod spáru (hodiny) a podél spáry ke stromu a na vrchol.

Náhorní hrana III; 24.6.2007, Vojtěch Král. Jižní hranou na vrchol.

JV komín II; 24.6.2007, Vojtěch Král. Komínem mezi masivem a věží na vrchol.

Václavka VI; 4.10.2007, Vojtěch Král. Vpravo od náhorní hrany přes díry na vrchol.

V knize mnoho zápisů nenajdete. Zatím všeho všudy čtyři lezci..

Foto © 2008 Sponge

S'ťatý major

Možná by se pro Tisou našly symboličtější věže, přesto S'ťatý major patří mezi ty nejvýznamnější. Její tvar je přímo předobrazem dokonalosti. Osová symetričnost, úzká základna a převislý vršek, značná výška a dostatečná odlehlost od ostatních skalních objektů.

Říká se, že vylézt S'ťatého majora je maturitou horolezce. Žádná cesta není úplně zadarmo. Nejvíce se leze Východní cesta přes dva kruhy.

S'ťatý major - Tisá

Stará cesta VII; 6.8.1921, Arno Rzepke, K.Kohl, M.Krätschel

Údolní cesta VII; 11.7.1926, Max Solorex, F.Ruge

Východní cesta VII; 21.8.1966, Harald Grohmann s druhy

Stěna snů VIIc; 1.9.1966, Heinz Skopec, D.Smejkal

Zelený děs VIIIb, RP VIIIc; 4.9.1968, Leo Stoy, H.Skopec, D.Smejkal

Fantasmagorie VIIIa, RP VIIIb; 1970, Leo Stoy s druhy

Vzlykot důstojníků VIIIb; 10.8.1991, Jiří Slavík a spol.

Vošoupané lampasy VIIc; 12.4.2003, Pavel Henke x Pavel Bechyně
a k tomu dvě varianty..

Mimochodem slovo „s'ťatý“ má v češtině dva hodně rozdílné významy. Pro „majora“ se hodí spíše ten nekrvavý...

Foto © 2008 *Sponge*

Bláznivé léto

Letošní prázdniny si s námi zahrávají. Ze skal nás vyhání přívalové deště, na horách padá sníh a i jednoduché nástupy se mnohde mění v náročné túry.

Silné lijáky vyhnaly z Zillertalu **Honzu Horáčka Horáka** s **Pavlou Rybiškovou Pavlíkovou**, **Světlana Pavlátová** s **Karlem Bělinou** zase bojovali v Dolomitech v mačkách a s cepíny o každý metr tvrdého nástupového firnu pod každou stěnou..

30 let od tragédie v Mlynické dolině

25. června uplynulo již 30 let od největší tragédie v historii Tatranské horské služby. Tato událost tehdy otřásla celým Československem a snad nebylo novin, které by o ní napsaly.

Onoho dne, kolem 15. hodiny odpoledne, vzlétl z heliportu v Dolním Smokovci vrtulník Mil Mi-8T k běžné záchranné akci. U Capiého plesa měla být zraněná turistka z NDR. V 15:35 hod se spojení mezi posádkou vrtulníku a letištěm v Popradu náhle přerušilo...

Na údajném místě nehody posádka nikoho neviděla, a proto se rozhodla přistát na výběžku jižního ramene Štrbského štítu. Zřejmě vlivem náhlé turbulence však vrtulník dopadl na

vyhlídnuté místo ještě s dopřednou rychlostí, urazil si kolo, odrazil se dopředu a nakonec spadl přes skalní práh až na turistický chodník pod plesem. Při pádu posádka i záchranáři vypadli ze stroje a vybuchly palivové nádrže..

Přímo na místě zahynulo šest osob, sedmý umírá druhý den v nemocnici v Popradu.

Oběti tragédie:

Vladimír Bačák, Václav Dvořák, Štefan Eštočko, Martin Hudák, Pavol Huska, Bernard Jamnický a Milan Kriššák.

Přežili pouze **Laco Janiga** a **Svatopluk Nič**.

PS. Turistka mezi tím sešla s drobně poraněním kotníkem sama do doliny...

Ilustrační foto © *wikipedia*

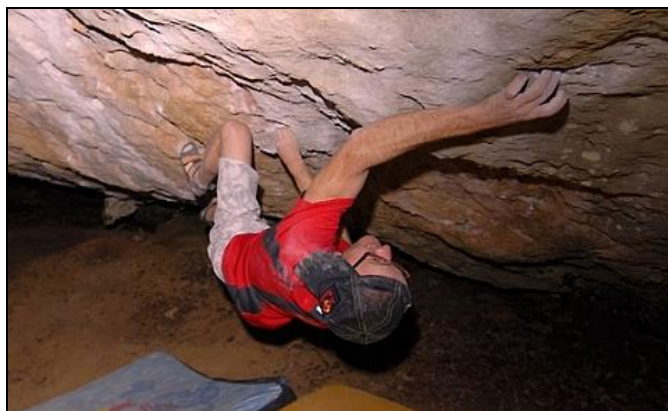
Iker Pou stále umí

Baskický lezec **Iker Pou** (na snímku) pořád patří mezi opravdu elitní lezce planety. Byl třetím, komu se podařilo zopakovat legendární cestu Action Directe 9a, libuje si v obtížných několikadélkových cestách, těžkou cestou zdolal vyzývavý The Totem Pole na Cape Hauy v Tasmánii atd.

Ve středu 22. července 2009, po téměř deseti letech, zabodoval v boulderingu přelezem dlouhého problému Aker klasifikace 8B+ v oblasti Apellaniz.

O boulderu Iker řekl:

„Aker je hodně výjimečný boulder. Tvoří ho celkem sedmnáct kroků, z nichž nejtěžších je posledních pět.“

Iker Pou v boulderu Aker 8B+

Foto © 2009 *Jabí Baraizarra*

Beth Rodden

V úvodníku tohoto čísla jsme nechali zaznít slova **Tommyho Caldwell**. Zmínil-li se v Americe Caldwell, je třeba jedním dechem dodat Rodden. **Beth Rodden**.

Beth, partnerka a spolulezkyně Tommyho, je v současnosti často označována za nejlepší americkou lezkyni a její tvář se pravidelně objevuje na titulních stránkách věhlasných lezeckých časopisů. Je pravdou, že kromě nesporných lezeckých dovedností a úspěchů oplývá i přirozeným neoddiskutovatelným sexappealem..

Tommy Caldwell & Beth Rodden. Slušný matroš..

Foto © web Tommy Caldwell

Fotografie, co nepotřebuje mnoho slov

Stopa **Buzze Aldrina** na měsíci 20. června 1969

"That's one small step for a man, one giant leap for mankind.."

Foto © NASA

Nový image Zdeňka Vaishara

Nejdelší „mařenou“ se v klubu CAO Děčín mohli pochlubit **Pavel Naštický, Michal Karel Železný, Jaromír Jeremy Dunovský, Pavel Pavouk Černý, Jarda Kuchta** a donedávna také **Pavel Zip Horník**.

Nyní se mezi ně razantně vklínil **Zdeněk Vaishar** a hned si vysloužil i několik nových přezdívek: třeba **Buffalo Bill, Bílý otec** a jiné..

Takhle Vaisharův nový vzhled hodnotila na letošním Skandinávském Silvestru v Dolním Žlebu **Editka Vopatová**..

Foto © 2009 Sponge

Nu, a ještě něco pro **Jonáše** :o)

Vybrali kamarádi z klubu :o)

VÝROČÍ

ČERVENEC 2009

- 8.7. Soňa Brunnová, CAO Děčín
- 9.7. Jan Šmíd, CAO Děčín
- 9.7. Kamil Javůrek, CAO Děčín
- 10.7. Jaroslav Jeremy Dunovský, CAO Děčín
- 14.7. Karel Hofman, HK Varnsdorf
- 23.7. Alena Vajska Vaisharová, CAO Děčín
- 27.7. Ivana Kubešová, CAO Děčín
- 29.7. Milan Uhde Cestr, CAO Děčín
- 29.7. Jindřich Strauss, HK Děčín
- 31.7. Jaromír Pospíšil, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...
-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 08 Individuální akce, dovolené, prázdniny, stoleté vrcholy...
- 29.-30.8. Festival horolezeckých filmů v Teplicích nad Metují
- 19.9. Roudnice – Litoměřice – Roudnice. Loď – kolo – běh (3 x 20). Pořádá Voda-Kamarád, více na www.voda-kamarad.cz
- 17.10. Kolo okolo Rače. Cyklistická akce, pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz
- 27.-29.11. Poslední slánění HO Roudnice. Ostrov.
- 12.12. Potápění na „Americe“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz.
- 19.12. Litoměřická „10“. Pořádá Voda-Kamarád, www.voda-kamarad.cz

Popřej mi, pane, abych v boji, který jde životem, měl odvahu udeřit a riskovat, a mám-li vyhrát, dej, aby to bylo podle zákona a aby při tom má víra a čest se udržely vysoko. A mám-li prohrát, dej, abych dovedl stát u cesty a pozdravit vítěze, až půjde kolem...

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

Ötztálské Alpy, Dolomity a další hory
Něco z našich oblíbených pískovišť
Přehled nových cest
Nebudou chybět pravidelné rubriky
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 19.8.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Moc pěkný e-mail přišel do redakce od **Rudolfa Ohnesorge** (člen HK Děčín v letech 1960 - 1966, bývalý spolulezec **Rudy Zabilky**): „...Pozdravuj všechny známé kluky, Karla Bělinu, Radka, Švihnose, Helmuta, Hansi Bílka, Bědu Fabiána, Güntera a všechny, co si ještě na mě pamatují...“ Více v příštím čísle CAO News.
- **Pozor na hranicích!** Skupinku známých děčínských lezců zastavila kousek za hranicemi německá policie. Na prohlídku auta nasadili psa, který vyčmuchal jednoho jointa. Následoval několikahodinový výslech na policii a poté propuštění, ovšem bez všech dokladů. Zřejmě je bude čekat soud..
- V Ostrově, na Kótě 7 a Továrně jsou nové slaňovací kruhy. Na západním vrcholu Továrny byl osazen dobírací vrтанý hák a stojánek pro vrcholovou schránku. Nové cesty a uvedené práce mají na svědomí **Karel Bělina**, **Světlana Pavlátová** a **Lenka Pasterňáková**.
- Opět proběhlo několik stoletých jubileí, rok 1909 patřil mezi hodně úspěšné. Sto let uplynulo i od prvovýstupu na jednu z nejkrásnějších věží v Ostrově Obelisk. Kdo všechny (nebo téměř všechny) výstupy zopakoval po sto letech jako první, asi není třeba zmiňovat. (Kupte si třeba nový Everest...)

Heslo na tento měsíc:

CAO News - mluví řečí Vašeho těla..

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 5. ČERVENCE 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!